

Ykseys Kristuksessa, jotta maailma uskoisi Joh. 17:20-26

20. "Mutta minä en rukoile ainoastaan heidän puolestaan vaan myös niiden puolesta, jotka **heidän sanansa kautta uskovat minuun**,

21. **että he kaikki olisivat yhtä**, niin kuin sinä, Isä, olet **minussa ja minä sinussa**. Rukoilen, että hekin olisivat **yhtä meissä, jotta maailma uskoisi** sinun lähettäneen minut.

22. Sen **kirkkauden**, jonka sinä olet antanut minulle, minä olen antanut heille, **jotta he olisivat yhtä**, niin kuin me olemme yhtä

23. - minä heissä ja sinä minussa - **jotta he olisivat täydellisesti yhtä ja maailma tietäisi**, että sinä olet lähettänyt minut ja ra-

kastanut heitä, niin kuin sinä olet rakastanut minua.

24. Isä, minä **tahdon**, että myös nämä, jotka olet minulle antanut, **olisivat kanssani siellä**, missä minä olen, ja **näkisivät minun kirkkauteni**, jonka sinä olet minulle antanut, koska olet rakastanut minua ennen maailman perustamista.

25. **Vanhurskas Isä**, maailma ei ole tuntenut sinua, mutta minä tunnen sinut, ja nämä ovat saaneet tietää, että sinä olet minut lähettänyt.

26. Minä olen tehnyt sinun nimesi heille tunnetuksi ja **teen vastakin**, että se **rakkaus, jolla sinä olet rakastanut minua, olisi heissä ja minä olisin heissä.**"

Miten maailman ihmiset voisivat pelastua?

Mitä tarvitaan siihen, että evankeliumi Kristuksen rististä ja ylösnousemuksesta saavuttaisi uskosta osattomien sydämet? Miten maailman ihmiset voisivat nähdä Kristuksen kirkkauden ja päästä osalliseksi Hänen rakkaudestaan? Jeesuksen ylimmäispapillisen rukouksen kolmas osa, jossa Hän rukoilee maailmanlaajuisen seurakunnan puolesta, vastaa näihin kysymyksiin.

Sana "maailma" esiintyy rukouksessa kolmessa eri merkityksessä viitaten luotuun maailmaan, uskosta osattomaan ihmiskuntaan, ihmiskunnan turmelukseen. Jeesuksen kolmas rukous kohdistui siis niihin, jotka evankeliumin sanan kautta pääsisivät tuntemaan Hänet ja osallisiksi pelastuksesta. Ilman Jumalan sanan julistusta, evankeliumia, kukaan ihminen ei voi pelastua. Jumalan rakkaus ulottuu vielä uskosta osattomaan ihmiskunnan osaan pelastetun seurakunnan kautta. Jeesuksen rukous kuitenkin rajoittui vain pelastettuihin. Herra kyllä haluaa kaikkien ihmisten pelastumista, ja juuri siksi Isän tulisi vastata Jeesuksen rukoukseen seurakunnan puolesta. Evankeliumin julistus kaikkialla maailmassa on siis jokaisen uskovan ja koko maailmanlaajan kristillisen seurakunnan tehtävä. Seurakunta joka keskittyy kaikenlaisen hyvän tekemiseen, mutta laiminlyö sanallisen todistuksen Jeesuksesta Kristuksesta on suolansa menettänyt.

Sanan julistus ei riitä

Mutta Jeesus osoittaa selvästi, että pelkkä sanan puhdas ja oikea julistuskaan ei vielä riitä siihen, että ihmiset uskoisivat Jeesuksen tulleen Isän luota pelastamaan syntisiä. Julistuksen kaikupohjaksi tarvitaan uskovien yhteys. Pietarin helluntaisaaran kaikupohjana oli yhdentoista muun apostolin seisominen hänen takanaan ja Pyhän Hengen saaneiden yhteinen ylistys Jumalan suurista teoista.

Maailman mielikuva uskovista

Millaisena tämän päivän maailma mahtaa nähdä kristillisen seurakunnan? Valta osa tietoa, jonka ns. tavalliset ihmiset saavat tulee kieroutuneista lähteistä kuten TV, ra-

dio tai internet, jotka ovat kiinnostuneita enimmäkseen kristillisten kirkkojen sisällä tapahtuneista skandaaleista, lasten hyväksikäytöstä, epärehellisestä varojen käytöstä tai stereotyypeistä. Kirkkojen historiasta nostetaan usein esiin ristiretket, uskonsodat, inkvisitio ja ääriryhmät ja väärinkäytökset, joiden tekijöitä olivat enimmäkseen vain nimelliset kristityt. Osalle ihmisistä taas uskonnon opetus muodostuu kappinan aiheeksi, kun opettajat itsekään eivät usein ole sisällä evankeliumin salaisuudesta. Monelle taas Jumala on vain filosofinen käsite vailla merkitystä arkielämästä. Kaikkea tällaista tukee sitten tietoisuus, että kristilliset kirkot ovat halki historian riidelleet keskenään ja tuominneet toisiaan. Asiaa ei tietenkään helpota harhaoppien aktiivinen toiminta, joka syö uskottavuutta raamatullisten seurakuntien työltä.

Uskon puolustus

Jeesukselle ei ollut yhdentekevää, millaisena maailma näkee omiensa seurakunnan. Erilaisten ennakkoluulojen ja väärin käsitysten torjumiseksi tarvitaan tänä päivänä, jona yhä harvemmalla suomalaisella on enää ensikäden kosketusta kristilliseen seurakuntaan, eri kanavia myöden tapahtuvaa apologiaa eli uskon puolustusta.

Uskovien riidat

Mutta evankeliumin julistus ja uskon puolustaminenkaan ei riitä, ellei uskovien kesken vallitse keskinäinen yhteys Kristuksessa. Surkeimpia hetkiä lähetystyössämme Japanissa olivat ne, kun joku seurakuntalainen ilmoittaa, ettei hän enää halua tulla kirkkoon, kun se ja se sanoi hänestä sitä ja sitä.

Yhteyspyrkimykset

Sielunvihollisen keskeisimpiä strategioita onkin halki historian ollut saattaa uskovat kristityt riitelemään keskenään. Siksi ei ole ihme, että viimeisen sadan vuoden ajan eri kirkkokunnat ovat pyrkinet ekumeeniseen tai allianssipohjaiseen kirkkojen näkyvään yhteyteen joko etsimällä yhteistä opillista pohjaa tai opilliset erot sivuuttaen omistautumalla yhteisiin evankelioimisprojekteihin. Kaikki sellaiset yhteyspyrkimykset, joissa pyritään yhteyteen totuuden ja Raamatun sanan kustannuksella on torjuttava jyrkästi. Todellinen yhteys voi tapahtua vain totuudessa eli Raamatun sanasta kiinni pitäen.

On tärkeää, että uskovat keskittyvät Jumalaan, Hänen luonteeseensa, suuruuteensa, pyhyyteensä ja kirkkauteensa kuin omaan itseensä. Tarvitsemme toki vilpittömästi halua ymmärtää toisenlaisissa kristillisissä perinteissä kasvaneita ja niissä uskoon tulleita. Meidän ei pidä nousta tuomitsemaan toisenlaisia kristittyjä pitäessämme kiinni siitä totuudesta, joka on meille Jumalan sanasta kirkastunut. Meidän tulee muistaa, että Jeesus ei kuollut systeemien vaan ihmisten puolesta. Meidän pitää pyrkiä myös eroon kehällisistä kiistakysymyksistä. Tarvitsemme nöyryyttä pitää toisia itseämme parempina. Tarvitsemme pyhitystä luopuaksemme kaikenlaisista huhujen ja pahojen puheiden levittämisestä.

Kuitenkin Jeesuksen rukous omiensa yhteyden puolesta liikkuu aivan eri tasolla kuin kaikki edellä puhumani.

Että he olisivat yhtä

"Minä en kuitenkaan rukoile vain näiden puolesta, vaan myös niiden puolesta, jotka heidän sanansa kautta uskovat minuun."

Jeesuksen rukouksen kolmas osa maailman laajan seurakunnan puolesta sisältää kaksi pyyntöä, Jeesuksen sydämen halua, ja yhden Hänen voimakkaan tahdonilmauksensa Isälle. Ensimmäinen kuuluu: *"...että he kaikki olisivat yhtä..."* Ei vain tämä ensimmäisten apostolien ryhmä, vaan jatkossa kaikki uskovat sielut, ne jotka uskovat heidän todistuksensa kautta, olisivat yhtä samalla tavalla. Mitä varten? *"...että maailma uskoisi."*

Tätä lausetta on usein lainattu, ja käsittääkseni ihan syystä, osoittamaan, että jos kristityt jakautuvat jos jonkinlaiseen kuppikuntaan ja ryhmittymään, emme voi odottaa maailman uskovan. Ei ole epäilystäkään siitä, etteikö jakautuminen kristittyjen kesken olisi haitannut maailman evankelointia silloin, kun se on synnyttänyt katkeruutta ja uskovien sydänten erottautumista toisistaan.

Jeesuksen pääajatus on kuitenkin toinen. Hän rukoilee sen puolesta, että uskovilla olisi elimellinen yhteys toistensa kanssa sen perusteella, että heillä on elämän yhteys Isän ja Pojan kanssa. Heillä on yhteys Isään ja Jeesukseen elämässä, valossa ja rakkaudessa. Maailmaan ei synny uskoa sen perusteella, että uskovat ovat keskenään yhtä, vaan sen perusteella, että se yhteys on Jumalasta kotoisin, se on jumalalliseen elämään, valoon ja rakkauteen perustuvaan yhteyttä. Vain sellainen yhteys kykenee synnyttämään maailmassa synnin tunnon ja uskon.

Kristus minussa ja minä Kristuksessa

Yhteydessä on kysymys siitä, että Kristus on meissä ja me Kristuksessa. Hän ottaa Pyhässä Hengessä meidät asunnokseen. Kun olemme Hänen sisällään pelastuksemme on varmistettu ja taattu. Kun Hän on meissä, Hän kulkee kaikkialle sinne, minne mekin. Kun olemme Hänessä, Hän suojelee ja varjelee meitä. Me edustamme kaikessa Jeesusta kuljimme missä tahansa. Elämämme suuntautuu kaiken aikaa Jeesukseen. Jeesus meissä auttaa meitä tottelemaan Häntä. Me Hänessä tavoittelemme kuuliaisuutta Hänelle. Hänen läsnäolonsa meissä on takuu siitä, että toivomme toteutuu. Kun olemme Hänessä, Hän toteuttaa sen, mitä odotamme toivossa.

Tämä yhteys perustuu siihen, että Jeesus antoi omilleen sen kirkkauden, jonka Hän oli saanut Isältä. Kirkkaus on Jumalan olemuksen "painavin" osa eli syvintä, pyhintä ja armollisinta, mitä Jumalassa ikinään voi olla. Jeesus on niin täydellinen rakkaudessaan, ettei Hän pidätä itselleen mitään siitä, minkä Hän on saanut Isältä. Me olemme Kristuksen kanssaperillisiä. Saamme Kristuksen kaltaisen ylösnousemusruumiin, jossa suurin ilomme on lopulta saada katsella ja ylistää ihmeellistä Vapahatajamme, Teurastettua Karitsaa ja Isää, joka antoi Hänet meidän pelastukseksimme. Jeesus korostamalla korostaa, että Hänen omiensa osaksi tulee juuri se sama rakkaus, jolla Isä rakastaa Häntä.

Että he olisivat täydellisesti yhtä

Jeesuksen toinen pyyntö seurakunnan puolesta eroaa vain hiukan ensimmäisestä: *"...että he olisivat täydellisesti yhtä..."*

Ilmaisu osoittaa, että Jeesus tietää, että uskovien keskinäisen yhteyden saavuttaminen on prosessi, tapahtumasarja, jossa lopulliseen yhteyteen ei heti päästä. Mutta lopulta tulisi täydellisen yhteyden saavuttaminen, täyttymyksen hetki. Mitä varten? *"...jotta maailma ymmärtäisi..."*

Tässä on kysymys sellaisesta, joka ylittää uskon. Tässä Jeesus katseli kauas yli sen hetken, joka oli juuri silloin käsillä. Hän katseli sitä lopullisen täyttymyksen suurta päivää, jona yhteys Pyhässä Hengessä, kaikkien uskovien yhteys Jumalana ja Kristuksen kanssa tulisi täydellisenä ilmi. Tuona hetkenä maailma ei ainoastaan uskoisi, se tulisi tietämään ja näkemään, sillä Kristus tulee takaisin kirkastuakseen pyhissään aina täydellisyyteen asti.

Isä, minä tahdon...

Jeesuksen kolmas esirukous maailmanlaajan seurakunnan puolesta sisältää erittäin voimakkaan tahdon ilmaisun Isälle:

"Isä, minä tahdon..."

Tämä on minun tahtoni, minun päätökseni. Minun sydämeni pitää tästä kiinni. On kuin Jeesus olisi sanonut Isälle, että tässä on sitten asia, jossa ei ole minkäänlaista "neuvotteluvaraa". Mitään ristiriitaa Isän ja Pojan tahdon välillä ei tässä tietenkään esiinny, mutta ilmaisun voimakkuus on meille suurenmoista ilmoitusta Jeesuksen pelastustahdon suunnattomasta lujudesta ja siis myös oman pelastuksemme varmuudesta.

Tämän tahdon sisältö kuuluu:

"...että missä minä olen, siellä nekin, jotka olet minulle antanut, olisivat minun kanssani ja näkisivät minun kirkkauteni."

Missä Jeesus sitten on? Meidän on palattava siihen, mitä Hän rukouksen alussa sanoi itsestään. Hän oli menossa ristille ja ristin kautta kunniaan. "Tahtoni omiini nähdessä on, että heillä olisi yhteys minun kanssani niin ristin kirkkaudessa kuin myös siinä kirkkaudessa, joka seuraa ristikä. Haluan, että he halki tulevien aikojen saavat olla minun kanssani ristin tiellä ja ristissä ja lopulta ikuisesti kanssani siinä kirkkaudessa, joka on kerran ilmestynyt."

Isän jatkuva ilmoittaminen

Rukouksen viimeisessä jakeessa Jeesus lupaa tehdä Isän nimen vastaisuudessaakin tunnetuksi omilleen, jotta he tajuaisivat sen rakkauden suuruuden, jolla Isä rakastaa Jeesusta ja pelastettuja. Me tarvitsemme toistuvaa palaamista alkulähteelle siihen Jumalan käsittämättömän rakkauden ilmestymiseen, joka tapahtui, kun Hän antoi ainoan Poikansa meidän syntiemme sovitukseksi.

Uskovan elämä ja vaellus täällä ajassa lopulliseen iankaikkiseen kirkkauteen asti riippuu kokonaan siitä, että Jeesus vie meidät Pyhässä Hengessä uudestaan ja uudestaan tuntemaan Isän olemusta syvemmin ja omistamaan Hänen rakkauttaan.

Koko uskovan ja seurakunnan vaellus on kokonaan kiinni siitä, millä tavalla Isä vastasi ja vastaa Jeesuksen esirukoukseen. Elämme Hänen varassaan. Elämämme on kätkeyty Häneen. Elämme on lopulta Häntä varten, Hänen nimensä kiitokseksi ja kunniaksi.

Vastaukset

Näin Jeesus rukouksessa puhuen Isälleen lähestyi "hetkeään". Vastasi Isä Hänen pyyntöihinsä itsensä puolesta? Kyllä, Hän kulki ristin tien ja Hän palasi kirkkauteensa. Entä hänen rukouksiinsa Hänen omiensa puolesta? Kyllä, paitsi niin kuin Hän itse sanoi, kadotuksen lapsen kohdalla. Vastaus oli prosessi, mutta todellakin he pysyivät Hänen nimessään, heidät varjeltiin pahasta, he pyhittyivät totuudessa.

Entä sitten Hänen seurakuntansa osalta? Kyllä, jumalallisessa armotaloudessa seurakunta on yksi. Meidän keskinäinen yhteytemme on ollut puutteellista tai epäonnistunut juuri yhtä paljon, kuin mitä olemme olleet kyvyttömät tunnustamaan sitä tosiasiassa, että yhteys on Kristuksessa jo olemassa ja olemme siksi kieltäytyneet tekemästä siitä oikeita johtopäätöksiä. Maailmassa on usko Jeesukseen levinnyt vastauksena Jeesuksen pyyntöön ja tahdon ilmaisuun Isälle. Hetki, jolloin maailma saa tietää on vielä edessä päin.

Millaista on Sinun rukouselämäsi?

Jeesuksen ylimmäispapillista rukousta tulee lähestyä myös henkilökohtaiselta tasolta kysyen, missä määrin minä olen sen yhden Kristuksen seurakunnan jäsen, jonka puolesta Hän rukoili ja niin kuin Hän rukoili, että minäkin olisin. Me rukoilemme, koska emme itsessämme kykene, osaa emmekä voi elää omassa varassamme.

Rukouksessamme tärkeintä ei ole se mitä sanomme, vaan se Kenelle puhumme. Siksi Jeesuskin toisti sanoja "Isä", "Pyhä Isä" ja "Vanhurskas Isä". Rukouksessa saamme Pyhässä Hengessä katsella itse Herran kasvoja. Siksi on hyvä rukoilla myös Raamattu auki silmiemme edessä, sillä sieltä loistaa Kristuksen kasvojen kirkkaus.

Malli, jonka Jeesus tässä rukouksessa antaa, oikeuttaa meitä rukoilemaan omien asioidemme puolesta asettuen läheiseen, mutta kunnioittavaan suhteeseen Isään, pyhään Isään, vanhurskaaseen Isään, joka on kuitenkin sanomattoman täynnä rakautta omiaan kohtaan. Rukous vie meidät huokailemaan veljien ja sisarten puolesta, jotta yhdessä pysyisimme totuudessa, varjeltuisimme pahalta ja myönteisesti kasvaisimme pyhyudessa viedessämme sanaa tämän maailman pimeydessä elävien keskuuteen. Rukous johtaa meidät myös etsimään syvää Kristuksessa olevaa yhteyttä muiden uskovien kanssa, jotta tänäkin päivänä uskovat tunnistettaisiin siitä, että he rakastavat toisiaan.

Rukouksessa saamme myös tähyillä tulevaa kirkkauden asuntoa, jossa saamme olla aina Herran kanssa muistaen, että saamme olla siellä ei vain yksilöinä vaan nimenomaan yhtenä seurakuntana, Kristuksen verellään lunastamana laumana.

Fujiwaran esimerkki hellittämättömästä rukouksesta pastori Itoon kertomana

Jeesus opettaa Luuk. 18:1-7, että elääksemme Jumalan armossa ja vaeltaaksemme kristittyinä väsymättä ja masentumatta tarvitsemme jatkuvaa rukousta. Eräs Kamojiman seurakunnan jo perille päässyt rouva on esimerkki hellittämättömän rukouksen kuulemisesta.

Tämän rouvan mies vietti hyvää ja vastuuntuntoista elämää. Hän oli erittäin uskollinen työssään ja huolehti hyvin perheestään. Vaikka hän rakasti vaimoaan ja oli ollut jo 30 vuotta naimisissa, mutta hän oli erittäin mustasukkainen. Esimerkiksi jos vaimo sattui sanomaan hyvän huomenen tervehdyksen naapurin ohi kävelleelle miehelle, se nostatti miehessä rajun mustasukkaisuuden puuskan ja hän alkoi syyttää vaimoaan ja puhumaan ilkeästi ikään kuin rouvan aamutervehdys olisi ollut viettelevä. Tämä mustasukkaisuus pyrki turmelemaan puolisoitten keskinäisiä suhteita. Heillä oli kolme lasta, jotka olivat jo kasvaneet aikuisiksi. Näin ollen he elivät kahdestaan. Rouvalla oli siis jo aikaa ja hän halusi lähteä töihin. Miehellä ei ollut mitään sitä vastaan paitsi se, että hän ei voinut sallia hänen työskentelevän paikassa,

jossa oli miehiä. Mutta hän ei laskenut vaimoaan myöskään sellaiseen työpaikkaan, jossa oli pelkkiä naisia siitä pelosta, että siellä puhuttaisiin hänestä pahaa.

Tällaiset ahdistukset ajoivat rouvaa etsimään apua eräältä kansakouluaikaiselta toveriltaan, joka oli kristitty. Tämä ohjasi hänet kirkolle. Hänet otettiin työhön kirkon lastentarhan toimistoon. Hän alkoi sen myötä myös käydä jumalanpalveluksissa ja Jumalan Sanan puhutteleman hänet kastettiin ja hänestä tuli kristitty. Kun rouvan työ tapahtui lasten parissa, miehellekään ei ollut mitään sitä vastaan. Näin kului kolme neljä vuotta.

Olisi luullut, että iän myötä mustasukkaisuus olisi hellittänyt, mutta juuri päinvastoin kävi. Se paheni pahenemistaan. Rouvalle tilanne alkoi käydä aivan sietämättömäksi. Syntyi riitoja, joissa mies sylki suustaan tulen kaltaisia syytöksiä vaimoaan kohtaan. Keskellä yötä rouva joutui ajoittain pakenemaan luoksemme pappilaan. Mutta heti perään mies juoksi perässä hakemaan rouvan pois. Pastori Itoo ja hänen vaimonsa joutuivat pitkään rukoilemaan tämän asian tiimoilta, koska Jeesus kehottaa olemaan kärsivällinen rukouksessa. Näiden taisteluiden keskellä rouvan usko kasvoi ja syveni ja hänen oppi kestävästä rukouksesta.

Näin jatkui 13 vuotta, kunnes miehen työpaikalla eräänä aamuyönä syttyi tulipalo. Matkalla häntä lohduttamaan pastori sanoi vaimolleni: ”Että tässä nyt vielä piti näinkin käydä!” He tiesivät, että mies oli syyttänyt vaimoaan sanomalla, että heille tapahtui ikäviä asioita siksi, että vaimosta oli tullut kristitty. Ja nyt sitten tuli vielä tulipalokin kaiken muun lisäksi. He pelkäsivät, että mies saisi uuden syyn syyttää vaimonsa uskoa tästä tulipalostakin. He rukouksellisesti autettiin, että Herra antaisi tässäkin tilanteessa rouvan uskon pysyä lujana ja muuttaisi tämän tappion siunaukseksi.

Rouva ja hänen miehensä olivat paenneet entiseen asuntoonsa turvaan. Kun he saapuivat sinne, mies ryntäsi pihalle meitä vastaan. Kun he ilmaisivat osanottonsa tähän suureen menetykseen ja kehottivat häntä etsimään apua ja lohdutusta Jumalalta, he pelkäsivät, että hän vastaisi: ”Jos kerran Jumala on rakkaus, miksi sitten tällainen onnettomuus meille tapahtui?” Mutta kun hänen työpaikkansa ja uusi kotinsa olivat palaneet poroksi, hän alkoi puhua aivan toisella lailla, hyvin nöyrään sävyyn: ”Olen pahoillani, että näin aamuvarhain tulipalo on aiheuttanut monille paljon harmia. Olen tosi kiitollinen, että olette tulleet meitä rohkaisemaan.”

Kun tulipalon jälkiä oli saatu siivotuksi, mies saapui muutaman päivän kuluttua pappilaan kiittämään osanotosta. Siihen asti tämä erittäin sanavalmis mies ei juuri kuunnellut, mitä hänelle sanottiin, vaan vuolaasti puhui omaa asiaansa. Mutta istuuduttuaan hän alkoi puhua hyvin hiljaiseen sävyyn: ”Pastori, kiitos, kun kävitte luonamme. Menetimme tässä tulipalossa kaiken omaisuutemme, mutta saimme osaksemme suurta lohdutusta.” Sitten hän jatkoi:

”Kun naapuruston ihmiset tulivat luoksemme, he ilmaisivat osanottonsa tyypillisillä ilmaisuilla kuten 'Pää pystyyn!' 'Kyllä se siitä vielä aukeaa!' 'Tsemppiä!' ja sitten lupasivat antaa, mitä ensi hätään tarvitsisimme, mutta seurakunnan jäsenet aina lopuksi myös rukoilivat meidän puolestamme. He rukoilivat kaikki juuri niin kuin kirkossakin sitä, että tämä menetys voisi koitua meille siunaukseksi. Näiden rukousten aikana sydämeni täytti merkittävä Jumalan läsnäolon tunto ja saimme syvän lohdutuksen. Sydämeni täyttyi ilolla. Tähän asti olen pelkästään moittinut vaimoani hänen uskonsa vuoksi, mutta tästä lähtien minäkin haluaisin alkaa kirkossa käynnin. Käykö se päinsä?”

Niin hän alkoi käydä kirkossa eikä vain aamun jumalanpalveluksissa vaan myös iltakirkossa ja keskiviikon raamattupiirissä. Vieläpä hän avasi kotinsa kokouksillekin. Hän oli todella

muuttunut. Siitä runsaan kolmen vuoden kuluttua syyskuussa palaneen kodin ja työpaikan paikalle nousi entistä ehompi rakennus. Muutamaa päivää uudisrakennuksen kiitosjuhlan jälkeen mies saapui kiitoskäynnille ja sanoi: ”Onnettomuus kääntyi meille todellakin siunaukseksi. Haluaisin saada kasteen ja tulla vaimoni lailla seurakunnan jäseneksi. Voisiko, minusta tulla kristitty?”

Niin hänet kastettiin. Hän oli silloin noin 68 -vuotias. Siitä, kun hänen vaimonsa oli kastettu ja vaimo oli alkanut rukoilla hankalan miehensä puolesta oli kulunut 17 vuotta. Jumala vastasi Luukkaan 18. luvun lupauksen mukaisesti vaimon sitkeään ja kärsivälliseen rukoukseen.

Neljä vuotta myöhemmin mies sairastui vatsasyöpään. Sairaalassa hän oli täynnä kiitollisuutta siitä, että Herra oli pelastanut hänet, vaikka hän oli härkäpäisesti vastustanut Jumalan työtä. Hän oli myös iloinen, että seurakunnan jäsenet kävivät tervehtimässä häntä:

”Olen todella kiitollinen. Olen valmis milloin tahansa siirtymään taivaalliseen kotiin, joka on minullekin valmistettu.”

Hän oli saanut pyytää vaimoltaan myös anteeksi kaikkea, millä oli tätä vaivannut. Niin hän 74 -vuotiaana sai siirtyä Herran luo kirkkauteen.

Hänen miehensä pelastuminen kertoo meille, miten tärkeätä on pysyä uskollisena rukouksessa väsymättä.

Entä Sinä?

Muistatko Sinä rukoillessasi, mitä Jeesus syvimmiltään Sinusta tahtoo? Hän haluaa Sinut luokseen kirkkauteen näkemään Hänen ihanuutensa ja Isän rakkauden sinua kohtaan.

Jos sinä tiedät olevasi vielä ulkopuolinen, niin Herra etsii sinua luokseen. Hän on puolestasi uhrannut koko elämänsä, jotta Sinäkin kääntyisit Hänen puoleensa ja saisit omistaa elämän, jonka yli kuolemalla ei ole valtaa.